

Αὐτὴ ἡ δικαιολογία τῆς ἀντιστάσεως κατ' ἀρχῆς ἐγεννήθη μαζὺ μὲ τὴν γέννησιν ἀστυνομικοῦ κλητῆρος ἐν Ἑλλάδι. Ὁ κλητὴρ σπρώχνει, δέρνει, πληγώνει, σκοτόνει τὸν πολίτην ὁ πολίτης περιορίζεται ἐρωτῶν :

— Τί κτυπᾶς, βρέ ἀδερφέ ;

— Ἀντίστασις κατὰ τῆς ἀρχῆς ! κραυγάζει ἡ ἀστυνομία.

Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἀρχῆς ἐζήτησεν ἐκ τῶν προτέρων νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ἀτιμώρητον τῶν αὐθαδειῶν τῆς ἀστυνομίας του ὁ κ. πρωθυπουργός.

Διότι, μάθετε καὶ τοῦτο κύριοι Ἕλληνες, ἀστυνόμος ἐν Ἑλλάδι δὲν τιμωρεῖται, ἀφοῦ ἐν τῇ ἀστυνομικῇ ἐν Ἑλλάδι λειτουργία συνήθως οἱ προϊστάμενοι τρέμουν τοὺς ὑφισταμένους καὶ ὁ κ. Τρικούπης τὸν κ. Κοσσονάκον.

Λυπούμεθα ὅτι καὶ ὁ τύπος, προκειμένου περὶ ὄχι συναγματικῶν, ἀλλὰ ἀνθρωπίνων, ἐλευθεριῶν, δὲν θέλει νὰ λησμονήσῃ τὴν ὑπουργικότητά του καὶ νὰ πατάξῃ ἀνεξαρτήτως συμπαθειῶν αὐτὸν τὸν βασιβοζουκισμόν τῆς κυβερνήσεως καὶ τὴν ἀγριάδα τῶν ἀστυνόμων, καθ' ὧν ἄλλοτε οὐσαι ἀντιπολιτευόμενοι κλαίνε ὡς μικρὰ παιδιὰ. Διὰ τοῦτο ὀδυνηρὰν ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἡ καταπλασματικὴ γλῶσσα τῆς Στοᾶς καὶ τῆς Ἑφημερίδος.

Εἰς τὸ περὶ καπνοῦ νομοσχέδιον ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. Ζυγομαλᾶς ὠμίλησε λίαν ἐπιτυχῶς. Ἀπέδειξεν ὅτι γνωρίζει μετὰ θερμῆς καὶ πολλῆς εὐφραδείας νὰ υπερασπίζηται τὰ συμφέροντα τῶν κατάδυναστευομένων τάξεων ὑπὸ τῆς ἀγρίας φορολογίας τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ. Σπανίως προσφέρουμεν ἐπαίνους, ἀλλ' ἐννοοῦμεν νὰ ἐνθαρρύνωμεν τοὺς ἀγωνιζομένους.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἐπιστολὴν τοῦ ἀξιότιμου Διευθυντοῦ τοῦ Ἱπποσιδηροδρόμου, δι' οὗ διαφωτίζει ἡμᾶς εἰς πολλὰ πράγματα ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τοῦ διαφόρου τοῦ Σαριβαρῆ, ὅπερ μετ' ἐνέγκομεν εἰς τὰς στήλας μας περὶ ἀτμοσιδηροδρόμων ὡς ἐκεῖνος θν ἐστρωσεν ἀπὸ τῶν Σπηλιῶν μέχρι Φαλήρου ἢ ἐδῶ ἔταιρία τῶν Ἱπποσιδηροδρόμων, διακοπέντων διὰ δυστυχήματα.

Ὁ κ. Βωτὺ λέγει ὅτι ἡ πληροφορία τοῦ Σαριβαρῆ περὶ καταργήσεως δὲν εἶναι ὀρθή· διότι ἡ γραμμὴ περὶ ἧς γράφει διεκόπη προσωρινῶς, ἀλλὰ δὲν κατηργήθη.

Ἡμεῖς βεβαίως δὲν θὰ ἐλθωμεν εἰς ἐπικουρίαν τῆς παρηνῆς συναδέλφου· ὅ,τι ζητοῦμεν εἶναι ἡ ἀσφάλεια τῶν συμπολιτῶν μας.

Χαίρομεν δὲ, διότι καὶ ὁ κ. Βωτὺ ἀνομολογεῖ ὅτι ἡ ἀσφάλεια αὐτὴ εἶναι οὐχὶ μόνον κατ' ἀρχὴν ἐπιθυμητὴ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἑταιρίας.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Ὀδὸς Φαλήρου, ἡ μέχρις ὀλίγων μέτρων πέραν τῆς Γεφύρας, ἡδύνατο νὰ εἶναι εὐρυτέρα, διὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἐκ τῶν προτέρων οὐδεὶς φόβος δυστυχήματος.

Ἄλλ' ὅταν ὁ κ. Βωτὺ μετὰ τῶς πεποιθήσεως λαλῇ περὶ τῆς ἐλαστικότητος καὶ ἀτμομηχανῆς του, εἰς ἣν ἀποδίδει ἀθρότητα καὶ τρυφερότητα μικροῦ παιδίου, ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἢ νὰ τὸν πιστεύσωμεν, καὶ νὰ εὐχρηθῶμεν ὅπως ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ παιδίου αὐτοῦ ἢ μᾶλλον τοῦ κύκνου αὐτοῦ τοῦ κ. Βωτὺ δροσεροὶ δροσεροὶ καταβαίνωμεν εἰς τὸ Φάληρον, ἀντικρύζοντες τοὺς ἄλλους συναδέλφους, οἵτινες θὰ καταβαίνουν ἀστραπόβροστα διὰ τοῦ κ. Παρασκευαΐδου, ὅστις καὶ αὐτὸς εἶναι ἄκακον παιδίον, ὡς ἡ μηχανὴ τοῦ κ. Βωτὺ.

Ἡ Θεατρικὴ Βιβλιοθήκη Κωνσταντινουπόλεως ἐξακολουθεῖ συνεχῆς καὶ ἀκατάβλητον τὸ ἔργον τῆς. Κατὰ δεκα-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 436)

Ἡ Οὐρσουλα, ἡ γυναῖκα τοῦ φωμαῖ, λέγει πῶς ἀνεγνώρισεν τὸν ἄγριον καὶ λέγει πῶς εἶνε αὐτός, τὸν ὁποῖον εἶδε πρὸ δύο ἐτῶν σ' τὸ Ἐπινάλ, εἰς ἓνα παράπηγμα γελωτοποιῶν.

— Ἄ! ἀλήθεια ! Καὶ τὸ πιστεύουνε ;

— Τὸ πιστεύουνε καὶ μ'πορεῖ νᾶναι καὶ ἀλήθεια !

— Πραγματικῶς, καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ περιπλάνησις του σ' τὰ βουνά μας.

— Ἐνας ἄγριος σ' τὴν Γαλλίαν, ἓνας σωστός ἀγριάνθρωπος, ποῦ ζῆ μέσα τὰ δάση μαζὴ μὲ τὰ ζῶα, τέτοιο πρᾶγμα κάνεις δὲν τὸ εἶδε ποτε, βουνά μου. (1)

— Τὸ πιστεύω. Μὰ ζεῦρεις γιατί στέκονται αὐτοὶ ἐξω καὶ περιμένουν ;

— Ἐεῦρον πῶς ὁ ἄγριος εἶνε σ' τὸ σπήτι σας, καὶ γιὰ τοῦτο ἐλπίζουν πῶς θὰ ἐβγῆ ἢ ἄξω ἢ στὸ παράθυρο.

— Ἄ ! γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν πηγαίνουν σ' τὰ σπήτια τους ; λοιπὸν Ἰάκωβε, ἡ περιέργειά τους δὲν θὰ ἰκανοποιηθῆ. Σὺ τὸν εἶδες τὸν ἄγριον,

— Ὅχι, βουνά μου, δὲν ἤμουνα παρὼν ὅταν τὸν ἔφεραν

— Θέλεις νὰ τὸν ἴδῃς ;

— Ὡ ! ναι, βουνά μου.

— Δὲν θὰ φοβηθῆς ;

— Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τοὺς λύκους τὸν χειμῶνα σὰν ἦνε πεινασμένοι καὶ θὰ φοβηθῶ ἓναν ἄνθρωπον ; ἀπεκρίθη γενναίως τὸ νεαρὸν παιδίον.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐμειδιάσεν, ἀμέσως δὲ παραμερήσασα ἐδείξεν αὐτῷ τὸν δασόβιον ἀκίνητον ἐπὶ τῆς ἐδρας του.

Ὁ Ἰάκωβος ἐβροίγησε μὲν χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπράμαξε. Πλησιάζας βραδέως τὸν ἄγριον, τὸν παρετήρησε στιγμᾶς τινας καὶ ἔπειτα ἔλαβε τὴν χειρὰ του. Ὁ δασόβιος ἐπήδησεν ἐκ τῆς ἐδρας, ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ προσήλωσεν ἐπὶ

ἡταστάσει ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν, γυμνὰ καὶ ἀγνοοῦντα τὸ ὄμιλεϊν Ὁ συναδέλφος καὶ φίλος μου Ἥλιος Βερθε, ἐν τῇ ὥραϊα αὐτοῦ μυθιστορίᾳ «Ἀντωνία» ἀφηγεῖται ἀληθῆ ἱστορίαν ἀνωχοῦς νεαρᾶς κόρης ἐγκαταλειφθείσης ἐν μικρᾷ ἡλιτιά καὶ συλληφθείσης ἀγρίας, μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν καθ' ἃ διήγαγεν ἀθλίαν ὑπαρξίν εἰς τὰ ὄρη τῶν Πυρηνίων.

(1) Τέσσαρα άτομα εὐρέθησαν ἐν Γαλλίᾳ, ζῶντα ἐν τελείᾳ ἀγρία

πενθημερίαν περίπου εκδίδει και νέον δράμα εκ τῶν καλλιτέρων και οίκογενειακωτέρων. Αἱ πλείσται τῶν μεταφράσεων καλαί· ἡ εκτύπωσις ὡραία, ἡ ἐπιμέλεια περί τὴν εκδόσιν ἀκαταπόητος. Χαίρεται κανείς νὰ βλέπῃ τὰ ἔργα και τέρπεται νὰ τὰ ἀναγινώσκῃ. Ἡ διεύθυνσις διὰ τοὺς βουλομένους παρὰ τῷ ἀξιότιμῳ εκδότη κ. Γ. Α. Ξανθοπούλῳ, (Κων)λιν Πέραν, Τυπογραφεῖον Παλαμάρη.

Ἐν Ἀμαρουσίῳ πάλιν κλοπή. Εὐτυχῶς ὁ κλέπτης, ἕνας Λοιδωρικιώτης, συνελήφθη ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς οἰκίας, ὅπου εἰσῆλθε νὰ ἐνασχῆσῃ τὴν τέχνην του, Σπυρίδωνος Χωματιανοῦ. Ὁδηγήθη δὲ εἰς Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου Χωματιανοῦ. Δὲν πιστεύομεν ὅτι θὰ παρεντεθῇ καμμιά λοιδωρικιώτικη ἐπιρροή διὰ ν' ἀπαλλαγῇ. Κύριε Κοσσονάκε, πρόσσεχε καλὰ τοὺς κλέπτας σου νὰ μὴ σοῦ τοὺς παίρουν οἱ κύριοι βουλευταί. Οἱ κλέπται σου εἶναι ἡ μόνη περιουσία σου. Πρόσσεχέ τους καλὰ.

Δὲν ἀρκοῦν μόνον τὰ Γυμναστήρια· ἔχομεν ἀνάγκην και συγγραμμάτων Γυμναστικῆς. Πρὸ καιροῦ εἶχεν εκδώσει τοιαῦτα ὁ κ. Πύργος. Ἴδου τώρα και ὁ κ. Φωκιανὸς ἀναγγέλλων Ἐγχειρίδιον Γυμναστικῆς. Ἐκ τῆς ἀγγελίας φαίνεται ὅτι θὰ εἶναι πλήρες, διότι θὰ περιέχῃ και ἀνατομίαν και φυσιολογίαν και ὑγιεινὴν τῆς Γυμναστικῆς. Διὰ τοῦτο ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ὑποστηρικθῇ ὑπὸ πολλῶν, διότι αὐτὰ τὰ συγγράμματα ἔνεκα τῶν ἀπαραιτήτων ξυλογραφίῶν εἶναι δαπανηρότατα και οἱ ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ δὲν εἶναι ἀνάγκη και νὰ χρεωκοπῶσι!

Ἡ μυστηριώδης ἀγγλοελληνικὴ ἡμερὶς ὁ Ἑλληνικός

Χρόνος και ὁ Ἑλικὸν ἐξακολουθεῖ τὴν εκδόσιν τῶν φύλων τῆς. Δημοσιεύει δὲ εκλεκτὴν ὕλην και ἄρθρα πολὺ ἐμβριθῆ και πολὺ πρακτικά. Μᾶς ἤρесе πολὺ ἐν ἄρθρον τῆς περί συνομολογήσεως ἐμπορικῆς συνθήκης μεταξὺ Ἀγγλίας και Ἑλλάδος. Τὰ βλέπει αὐτὰ ὁ κ. Τρικούπης; Ἰπάρχουν δημοσιογράφοι πολιτικώτεροι αὐτοῦ.

Ἐτελέσθησαν ἐν Πάτραις οἱ ἀρραβῶνες τοῦ καλλίστου και ἀγαπητοῦ ἐν Ἀθήναις νέου κ. Γεωργ. Κανελλοπούλου, υἱοῦ τοῦ ἐν Κορίνθῳ μεγαλοκτηματίου κ. Εὐθ. Κανελλοπούλου, μετὰ τῆς δεσποινίδος Πηνελόπης Καλαμογδάρη.

Ἐξεδόθη ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ ὁ πανηγυρικός τοῦ κ. Ἰγνατίου Μοσχάκη εἰς τὴν ἐπέτειον τοῦ Διδασκαλικοῦ Σολόγου. Εἶναι πανηγυρικός τοῦ Εὐαγγελίου, μετὰ τῆς διακρινούσης τὸν γράφαντα στωμυλίας.

Συγχαίρομεν τὸν κάλλιστον νέον κ. Διον. Ἰατροῦ διὰ ἐπιτυχεῖς του ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ διδακτορικῆς ἐξετάσει. Τῷ εὐχόμεθα τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν και ἐν τῇ πρακτικῇ τῆς ἐπιστήμης του ἐξασκήσει.

M.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ ἀρχηγὸς τῶν τελευταίων διαδηλώσεων τῶν Παρισινῶν ἐργατῶν, τῶν χωρὶς ἐργασίας, οἵτινες κατὰ χιλιάδας διήλ-

τοῦ προσώπου τοῦ Ἰακώβου τοὺς ἀπαστρέπτοντας ὀφθαλμούς του. Βραχνοὶ φθόγγοι ἐξῆλθον τοῦ λάρυγγός του, αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του διεστάλησαν, τὸ βλέμμα του προσέλαθεν ἐκφρασίην γλυκίαν, διαχυθεῖσαν καθ' ὅλην τὴν φυσιολογίαν του, και τὸ μέτωπόν του ἐφαιδρύνθη. Τί ἐσκέπτετο; Οἷοιαν νέαν και ἀγνωστον ἐντύπωσιν ὑφίστατο; Τοῦτο ἀδυνατοῦμεν νὰ τὸ ἐξηγήσωμεν. Ἄλλ' αἴφνης λυγμὸς ἐξέφυγεν ἀπὸ τοῦ στήθους του και νέα πυκνὰ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Κλαίει, νουνά, κλαίει! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος ὑπὸ προφανοῦς συγκινήσεως καταληφθεὶς.

— Αὐτὸ κάμνει, ἀφότου εἶνε ἐδῶ.

— Πῶς με βλέπει! σὰν νὰ μοῦ ζητῇ κανένα πράγμα.

— Ξεύρω ἐγὼ τί σὲ ζητεῖ.

— Πρέπει νὰ τοῦ τὸ δώσωμεν.

— Ὅχι ἀκόμη.

— Διατί;

— Περιμένω νὰ νυκτώσῃ και νὰ φύγουν αὐτοὶ ποῦ στέκονται μπροστὰ στὸ σπῆτι.

Ὁ ἄγριος σηκώθηκεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπέλαμψαν διὰ μέσου τῶν δακρῶν, ὅτε δραξάμενος τοῦ βραχίονος τοῦ Ἰακώβου διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, διὰ τῆς ἄλλης τῷ ἔδειξε τὸ παράθυρον μετ' ἀποτόμου κινήσεως.

— Δὲν καταλαμβάνω, εἶπε θλιβερῶς τὸ παιδίον.

— Ἐγὼ ὅμως καταλαμβάνω, ἐψιθύρισε ἡ Αἰκατερίνη.

Ὁ ἄγριος κατεβίβασε τοὺς βραχίονας μετ' ἀποθαρρύνσεως, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ἐξέβαλε σπαρακτικὸν στεναγμὸν, ἐπανεκάθησε, και τὸ πρόσωπον στηρίξας ἐπὶ τῶν χειρῶν του ἐπανελάβε τὴν ἀκίνησίαν του· ἄλλ' ἐκ τῆς ἐξοικνώσεως τοῦ στήθους του κατάδηλοι ἐγένοντο οἱ λυγμοὶ του.

Ἡ Αἰκατερίνη προσεκάλεσε τὸν Ἰάκωβον νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς και ἤρξαντο νὰ συνδιαλέγονται σιγανῇ τῇ φωνῇ, ὡς νὰ ἐφοβοῦντο μὴ ταραξῶσι τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ ἄγριου. Ἡ νύξ ἐπῆλθεν, οὕτω δὲ κεκμηκότες νὰ περιμένωσι και προσκληθέντες ἐπίσης διὰ τὸ δεῖπνόν των, οἱ περιέργοι ἀπυσύρθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μερικῶν πλέον ἀτόμων μεινάντων ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας.

— Ἰάκωβε, εἶπεν αἴφνης ἡ Αἰκατερίνη, θὰ με βοηθήσῃς σὲ μιὰ δουλειά.

Ἐκεῖνος τὴν παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως.

— Ναι, ἐξηκολούθησε, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ ἔκαμνον μόνον, θὰ τὸ κάμουμεν μαζῇ.

— Τί θὰ κάνουμε, νουνά;

— Θὰ δώσωμαι αὐτοῦ τοῦ κακομοίρη ὅ,τι μᾶς ζητᾷ.

— Τί ζητᾷ;

— Νὰ, τὴν ἐλευθερίαν του.

συντάς ὁδοὺς ζητοῦντες ἐργασίαν καὶ ἄρτον, εἶναι ἡ γνωστὴ Λουίζα Μιχαλίνα, ἡ ἰδίᾳ ἥτις εἶχε συμβουλευθεῖ τὴν ἀπεργίαν τῶν γυναικῶν . . . εἰς τοὺς ἄνδρας τῶν.

Αὐτὴ ἔχει μιὰ μητέρα ἥτις κατ' οὐδένα τρόπον ἀσπάζεται τὰς ξεβρακώτους ἰδέας τῆς.

Βίς ἀνταποκριτῆς τῆς γαλλικῆς Πατρίδος ἔλαβε συνέντευξιν μετ' αὐτῆς.

Ἐνῶ αὐτὴ λοιπὸν ἐδικαιολογεῖτο ὅτι ἐπειδὴ ἐργάζεται χωρὶς ἐργασίαν ἔκαμαν διαδηλώσιν ὄφειλεν αὐτὴ νὰ εἶναι μαζὺ τοὺς, καὶ ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν ἐζήτουν εἰμὴ ἄρτον καὶ ἐργασίαν, ἡ μητέρα διακόπτουσα ἀπέναντι τοῦ ἀνταποκριτοῦ ἐφώνησεν :

— Αὐτὰ εἶναι κακὴ θείαις !

Νέον εἶδος παραπετάσματα :

Ὁ συρμὸς ἐπεκράτει ἐν Παρισίοις χρωματισμένων ὑελωμάτων, με ὠραίας γοθθικῆς ἰχνογραφίας ἢ τῆς Ἀναγεννήσεως εἰκόνας.

Αὐτὰ ἐκόστιζαν πολὺ.

Τὰ Μεγάλια Καταστήματα τοῦ Λούβρου ἐφεύρον παραπετάσματα ἐκ Μουσελίνης ἀναπαριστῶντα τοιαῦτα σχέδια ὑελωμάτων.

Παρακαλοῦμεν τὰ Ἐμπορικὰ νὰ φέρουν κ' ἐδῶ. Εἶνε περιέργον ὅτι ἐδῶ, ποῦ ἔχομεν τὸν ἥλιον σχεδὸν ἐχθρὸν τὸ θέρος, οἱ κύριοι ἔμποροι δὲν φέρουν ποικιλίας χρωματισμένων παραπετασμάτων καὶ μᾶς παραπέμπουν ὅλους εἰς τὸ πληκτικὸν σκοτεινίασμα τῶν γριλλῶν.

Διὰ τοὺς φιλοπαρισίνους μας, τοὺς φαναριώτας μας, τοὺς

φαναριωτίζοντας καὶ τοὺς μαϊμουδιζοντας ἀναγγέλλομεν, ὅτι ἡ λέξις σίκ (chic) ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ pchutt (τσιούτ).

Δὲν λέγουν πλέον ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔχει σίκ· εἶναι ντυμένη σίκ· τρώγει σίκ· κοιμᾶται σίκ· ἀλλὰ ἡ πεταλουδίτσα αὐτὴ εἶναι πσιούτ· τὸ στῆθός τῆς εἶναι πσιούτ· ὁ ὕπνος τῆς εἶναι πσιούτ, κτλ.

Ἄρπατέ το λοιπὸν, γευθῆτέ το, φάτέ το καὶ μετῆσυγείας σας.

ΟΙ ΜΑΛΤΕΖΟΙ ΤΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

(ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ καπνοῦ
καὶ τοῦ σιγαρογράφου)

Κάτω τὸ σιγαρόχαρτο
τὸ φορολογημένο,
ὁ σιρ-Τρικούπης ἔλληνα
δὲν θέλει χτικιασμένο.

Βλάπτει τὸ σιγαρόχαρτο
τοῦ ἔθνους τὴν κοιλίαν,
κ' ἐκφράζει ὁ σιγαριστῆς
αὐθάδειαν ἀχρεῖαν.

Ὁ μέγας Ἀναμορφωτῆς
ἠράσθη τὴν Μελίτην,

— Πῶς ! καὶ θέλετε σεῖς ;

— Νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ νὰ πάῃ σ' τὰ δάση του, ἐκεῖ ποῦ τὸν συνέλαβον σήμερα τὸ πρωτῆ.

— Καὶ ὁ νουνός, ἔπειτα, τί θὰ πῆ ;

— Κι' ἐγὼ δὲν ἔξεύρω, ἀλλὰ τὸν λυποῦμαι τὸν κακόμοισρον.

— Ὁ νουνός θὰ θυμώσῃ.

— Πιθανόν.

— Θὰ λυπηθῆ.

— Καὶ οἱ δύο μαζὺ θὰ τὸν καθησυχάσωμεν.

— Νὰ τοῦ ποῦμε πῶς μονάχος του μᾶς ἔφυγε.

— Ἰάκωβε, ἡ συνείδησίς μου μοῦ λέγει, ὅτι κάμνουμε μιάν καλὴν πράξιν· νὰ μὴ ποῦμε λοιπὸν ψεύματα, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν.

— Ναί, νουνά μου, ναί. Καὶ γιὰ νὰ μὴ θυμώσῃ μαζῆ σας ὁ νουνός μου, ἐγὼ μονάχος μου θὰ τὸν κάμω νὰ φύγῃ.

— Καλὰ, Ἰάκωβέ μου. Ἄ ! εἶσαι ἐξυπνος, πολὺ ἐξυπνος, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν σ' ἀφήνω μονάχο.

Ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησεν ἐν τῇ ὁδῶ.

— Τέλος πάντων, εἶπε, μόλις πεντε ἢ ἐξ ἔμειναν πλέον, ἔπειτα εἶνε ἀρκετὰ σκοτεινὰ ὥστε θὰ ἔμπορέσῃ νὰ φύγῃ τώρα χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ κανένα.

Ἄναψε κηρίον, ἔνευσε εἰς τὸν βαπτιστικὸν τῆς νὰ τὴν περιμένῃ καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἐπανῆλθε δὲ μετ' ὅτ' ἰλίγας στιγμᾶς φέρουσα μεγάλο κομμάτι ψωμί καὶ ἐντὸς πινακιδίου τὰ ἀπομεινάρια τοῦ γεύματος, μισὴ ὄρνιθα καὶ μιάν μεγάλην μερίδα μοσχάρι. Ὁ ἄγριος ἐπὶ μᾶλλον ταρασσόμενος καὶ θορυβούμενος, πρὸ πάντων ἀφότου εἶχεν ἐπέλθει ἡ νύξ, ἠκολούθει μετὰ μεγάλης ἀγωνίας τὰς κινήσεις τῆς συζύγου τοῦ δημάρχου, μετ' ἀπορίας βλέπων αὐτὴν πληροῦσαν τὰ θυλάκιά του τροφῶν καὶ θέτουσαν εἰς αὐτὰ ἄρτον, φιάλην οἴνου, κρέατα, σάκχαριν, καὶ πολλὰ κουτῖα σοκολάτας.

— Θὰ τῷ ἔδωκα καὶ χρήματα, ἐσκέπτετο, ἡ Αἰκατερίνη ἐφ' ὅσον ἐπλήρου τὰ θυλάκιά του, με ὅτι περιέπιπτεν εἰς χεῖράς τῆς, ἀλλὰ τί θὰ τὰ κάμῃ ;

Ὅτε ἐφόρτωσεν ἐπαρκῶς τὸν ξένον τῆς καὶ ἦτον ἀδύνατον πλέον νὰ θέσῃ τι εἰς τὰ θυλάκιά του—ἡ γενναίφρων γυνὴ θὰ ἐπεθύμει νὰ τοῦ δώσῃ ἂν ἔμπορεύσε νὰ τὰ μεταφέρῃ πάντα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ,—εἶπε πρὸς τὸν Ἰάκωβον :

— Γρηγόρα, γιὰτὶ ἡ ὥρα εἶνε ἑπτὰ, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἔμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ νουνός σου.

— Νάνοιξωμε τὸ παράθυρο ;

— Ὅχι, γιὰτὶ θὰ τὸν ἴδουν ἂν περάσῃ εἴτε ἀπὸ κεῖ εἴτε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ δρόμου. Πάρε τον ἀπ' τὸ χέρι καὶ ἀκολούθα με.

κ' εμπρός του σιγαρίζοντα
δέν θέλει τόν πολίτην.

Λοιπόν ή Έξοχότης του
ή σοβαρά δέν παίζει.
Τό θέλει ! και όφειλομεν
νά γίνωμεν Μαλτέζοι.

Πριν καταντήση του Λαού
πλευρίτης τό συνάχι,
του βάζει φορολογικά
έκδόρια 'ς τή ράχη.

Τόν κακοστομαχήσαντα
Λαόν φρονεί θά σώση,
έν με τά καθάρσια
τήν τσέπην του κενώση.

Κτηνίατρος περίφημος,
τάχα πρό δύο χρόνων
δέν άνεδείχθ' εϊς τήν Βουλήν
φορολογών τόν όνον ;

Κάτω τό σιχαρόχαρτον !
και με τλτσιμπουκάκια
κτυπάτε τ' Αναμορφωτού,
Μαλτέζοι, παλαμάκια.

Συνοδινός

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Έν τῷ φύλλῳ τῆς παρελθούσης Πέμπτης τῆς ἐφημερίδος σας ἐδημοσιεύθη διάφορον περί τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἴπποσιδροδρόμου Ἀθηνῶν, εἰς ὃ σπεύδω ν' ἀπαντήσω.

Ἡ Ἑταιρία τῶν Ἴπποσιδροδρόμων, ζητοῦσα νά τῆ ἐπιτραπῆ νά ἔρχωνται μέχρι τῶν στόλων τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς αἱ ἄμαξαι αὐτῆς δι' ἀτμομηχανῶν, πράττει τοῦτο χάριν τοῦ καθόλου συμφέροντος τοῦ κοινού και πρὸς εὐκολίαν και κανονικὴν λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ Ἑταιρία ἡμῶν οὐδεμίαν ἐξαιτεῖται χάριν, ἀλλ' ἀπλῶς ζητεῖ νά τῆ παραχωρηθῆ τό πανταχοῦ ἀλλαχοῦ παραχωρούμενον· ἐάν δὲ προέβλεπον ὅτι θά ὑπῆρχε και ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος τῆς ἀτφαλείας ἐν γένει, πρώτη αὐτῆ ἤθελε παραιτηθῆ τῆς χρήσεως ἀτμομηχανῶν, και τοῦτο πρὸς ἴδιον αὐτῆς συμφέρον, διότι κρίνουσα τὴν ἀπέναντι τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου ὁδὸν ὑπὲρ τό δέον στενήν, ἐδάπανησεν 25,000 φράγκων εἰς ἀγοράν γηπέδου πρὸς εὐρυσιν αὐτῆς εἰς 10 μέτρα, τουτέστι τό διπλάσιον τοῦ προτέρου αὐτῆς πλάτους.

Τὰ ἐκ τῶν Ἴπποσιδροδρόμων προερχόμενα δυστυχήματα εἶνε ἀπειρώς σπανιώτερα τῶν ὑπὸ τῶν κοινῶν ἄμαξῶν προζενουμένων. Καὶ ἂν ἀπὸ ἐνὸς ἔτους δύο θύματα ἀριθμῆ ὁ Ἴπποσιδροδρόμος, και οὐχὶ τέσσαρα, ὡς λέγει τό *Μη Χάρεσαι*, ταῦτα ἀποδοτέα εἰς τὴν ἀπροσεξίαν αὐτῶν τούτων τῶν θυμάτων. Περί δὲ τῶν τραυματιῶν, περί ὧν ὀμιλεῖτε, οὐδὲν γινώσκωμεν. Ἐάν ὁ συντάκτης τοῦ *Μη Χάρεσαι* πριν ἢ γράψῃ ἐλάμβανε τὸν κόπον νά παρευρεθῆ εἰς τῖνα τῶν δοκιμῶν τῶν ἀτμομηχανῶν, θὰ ἠδυνάμην νά τῷ ἀποδείξω ὅτι ὁ χειρισμὸς τῶν ἀτμομη-

ἔστι ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ γιγαντώδους βράχου.

— Ὁ φράκτης εἶνε ἕψηλός και πυκνός, εἶπεν ὁ Ἰακώβος.

Ἡ Αἰκατερίνη τοῦ ἔδειξε κλίμακά τῖνα, ἦν λαβὸν τό παιδίον ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ φράκτου. Ὁ ἄγριος ἐξέβαλε κρυγὴν χαρᾶς, βλέπων τὴν κλίμακα, ἥτις τῷ ἐξήγει τὰ πάντα. Ὁρμησε λοιπὸν πρὸς τὴν κλίμακα, ἀλλ' ἐσταμάτησεν ἀποτόμως, ὡσεὶ πρόσκομμά τῖ παρετέθη ἐνώπιόν του, και ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ὀπίσω βραδέως. Ἡσθάνετο ὅτι ἡ ἄχαρστία εἶνε κακὸν πρᾶγμα, αἰσθημα δὲ τῖ, οὐ τό ὄνομα ἠγνόει, ἢ εὐγνωμοσύνη, ἐπανήγαγεν αὐτὸν ἐνώπιον τῆς κυρίας Βαγιάν και τοῦ Ἰακώβου. Ἀπαντα τὰ αἰσθηματικὰ προσέρχονται ἐκ τῆς καρδίας, ἢ δὲ καρδία πάλλει ἐξίσου ἐν τῷ στήθει τοῦ τε ἀγρίου και τοῦ πεπολιτισμένου ἀνθρώπου. Λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς συζύγου τοῦ δημάρχου, ἠσπάσθη αὐτὴν, τοῦθ' ὕπερ ζωνρῶς συνεκίνησε τὴν ἐξαιρετον γυναικα. Ὑπείκων εἰς τὴν ὄθησιν τῆς καρδίας του, ὁ ἄγριος ἐξεπολιτίζετο. Εἶτα ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ Ἰακώβου και μετὰ συγκινήσεως, ἐσφιγγεν αὐτάς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, μεθ' ὃ, ἀποτίσας τὴν ὀφειλήν του, ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἥτις ὑπὸ τό βάρος τοῦ σώματός του ἐβυθίσθη ἐν τῷ φράκτῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Αἰκατερίνη ἔλαβε και πάλιν ἀνά χεῖρας τό κηρίον και βαδίζουσα εμπρὸς ἕνα φωτιζόν, ἤνοιξεν ἀλληλοδιαδόχως πολλὰς θύρας. Ὁ ἄγριος ἀφῆκε νά τὸν ὀδηγῶσιν ὡς παιδίον, οὕτω δὲ και οἱ τρεῖς ἐξῆλθον τῆς οἰκίας διὰ τῆς πρὸς τὸν κῆπον ἀγούσης ὀπισθίας θύρας. Ἡ Αἰκατερίνη ἔσβυσε τό κηρίον και ἀφῆκεν αὐτὸν ἐπὶ λιθίνης βαθμίδος, σιωπηλοὶ δὲ ἠκολούθησαν σκοτεινήν τῖνα δενδροφυτεῖαν και ἔφθασαν μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ κῆπου. Ἡ νύξ ἦτον ἀστερολαμπής, πρὸς ἀνατολὰς δὲ ἡ σελήνη ἀνέτελλε διαχέουσα τὴν ἠδέϊαν αὐτῆς λάμψιν ἐπὶ τῆς κοιλάδος, ἐνῶ αἱ τελευταῖαι τοῦ δύνουτος ἡλίου λάμπεις ἐφώτιζον τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων και ἰδίᾳ τὸν στακτόχρουν γήλοπον, ὅστις ὀρθρούμενος ὑπεράνω τῆς ἀλύσσου τῶν ὄρεων ἀποκόπτει ἀποτόμως τὸν ἡμιφώτιστον τοῦ οὐρανοῦ ὀρίζοντα. Ὁ Ἰακώβος ἐπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἀγρίου και, δεικνύων αὐτῷ τό δάσος τῷ εἶπε:

— Νά.

Ὁ δασόβιος ὡσεὶ ἠνῆσθη τὰ συμβαίοντα, ἠγέρθη, τό φωτεινὸν βλέμμα του περιέβαλεν ὀλόκληρον τὸν ὀρίζοντα και εἶτα προσήλωσε τό βλέμμα του ἐπὶ τῆς φωτιζομένης κορυφῆς τοῦ φαιῦ γηλόφου. Τότε ἀνέπνευσεν ἐλεύθερα και ἤρξατο τρέμων ὡς κάλαμος κινούμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

— Εἶσαι ἐλεύθερος, πήγαινε, πήγαινε, ἐπανάλαβεν ὁ Ἰακώβος, συνοδεύων τοὺς λόγους του δι' ἐκφραστικῆς κινήσεως.

Ὁ ἀγριάνθρωπος δὲν ἐνόησεν ἢ ἀμφέβαλλεν ἔτι, διότι